

bus. Illa vero, quamvis viscera ejus dolore torquebantur, siccos ad cœlum tendebat oculos, et pietatem in filios pietate in Deum superans, nesciebat se matrem, ut Christi probaret ancillam.

R. Propter veritatem.

Lectio v.

Ravi igitur conscensa cum Eustochio filia, quæ propòsiti et navigationis ejus comes erat, alis fidei sumptis, Hierosolymam et sancta loca incredibili ardore videre cupiebat. Quare cum Cyprum primum, deinde Seleuciam appulisset, in Syriam et Palæstinam venit, cujus cuncta sacra monumenta tanto studio ac pietate circumivit, ut, nisi ad reliqua festinaret, a primis non posset abduci. Denique Bethlehemi substitit mansura perpetuo. Ubi structis quatuor monasteriis, uno virorum, quod sanctus Hieronymus gubernaturus suscepit, aliis virginum, reliquum vitæ iter admirabili sanctitate confecit. Humilitatis virtus in ea maxime enituit: nihil ea clementius; nihil erga humiles blandius fuit. Invidiorum calumnias et sæculi varias tentationes summa patientia et mansuetudine

toleravit. Tarda erat ad loquendum, et velox ad audiendum. Sanctas Scripturas tenebat memoriter, et vetus ac novum Testamentum assidue perlegebat. Hebræam linguam discere voluit, et consecuta est ita, ut psalmos hebræice caneret, et sermonem illum quasi nativum personaret. Super durissimam humum stratis ciliculis quiescebat, si tamen quies dicenda est, quæ jugibus pene orationibus dies noctesque jubebat. Mollia etiam in gravissima febre lectuli strata non habuit. Tantæ autem continentie fuit, ut prope mensuram excederet, et debilitatem corporis nimis jejuniis ac labore contraheret: exceptisque diebus festis vix oleum in cibo caperet. Neque adduci ullo modo potuit, ut ad vires corporis reficiendas vino uteretur. Egrotantes miris obsequiis ac ministeriis confovebat. Cumque aliis languentibus large præberet omnia, si quando ipsa ægrotasset, sibi non indulgebat, et in eo in æqualis videbatur, quod in aliis clementiam, in se duritiam commutabat.

R. Dilexisti justitiam.

Lectio vij.

Tandem cum in gravissimam valetudinem incidisset ac mortem adesse sentiret, et frigente alia parte corporis animæ tepor in solo pectore palpitaret, quasi ad suos pergeret alienosque desereret, illos versiculos usque ad expirationem animæ repetebat: Domine, dilexi decorem domus tuæ, et locum habitationis gloriæ tuæ, et, Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum: concupiscit et deficit anima mea in atria Domini. Dignitque crucis signum in labiis imprimens sanctissimam animam Deo reddidit septimo Kalendas Februarii, ætatis suæ anno quinquagesimo sexto. Translatæque Episcoporum manibus in ecclesiam Speluncæ, tota ad funus ejus Palæstinæ urbium turba concurrente, monachorum, virginum, viduarum, et pauperum, qui ad exemplum Dorceidis vestes ab ea præbitas ostendebant, triduo post subter ecclesiam juxta specum Domini condita est.

R. Fallax gratia, et vana est pulchritudo; * Mulier timens Deum, ipsa laudabitur. **V.** Date ei de

fructu manuum suarum, et laudent eam in portis opera ejus. — Mulier. Gloria. Mulier.

In iij. Nocturno, Homilia. Cœlorum regnum, de Communi non Virginum.

Commem. Octavarum in Laudibus.

Vesperæ de sequenti cum Commem. præcedentis.

DIE XXVIII. JANUAR.

S. Juliani

Episcopi et Confessoris. Duplex ij. class. cum Oct. Omnia ut inter Officia pro aliq. locis eadem die, præter sequentia.

In j. Nocturno, Lectiones. Fidelis sermo, de Comm. Conf. Pont. j. loco.

Lectio ix. in Dicecesi Conchensi, et ubi fuerit Patronus vel Titularis, est sequens.

Lectio ix.

Ex Serm. 22. S. Petri Chrysologi.

Homo, tali monitu voluit, non nudare: manere tibi tua voluit, non perire: perpetuari, non vacuari sacculos imperavit: jussit te transferre, non perdere. Plus consilio patris agit, quam jure dominantis. Inter insidias latronum et tinearum morsus quare tua recundas, objurgat; pervigiles

noctes, dies anxios, sollicita tempora ne tibi ipse facias, commoneris. Auricustos, servator argenti securitatem non habet, nescit quietem; et, cui deest securitas, quies perit: poena dives est ille, non censu. Thesaurum non deficientem in caelo: hoc est dicere: Ubi ego sum, ibi ponite: date mihi, ego servo. Homo, da patri, crede Deo, quia et heredi pater et Deus homini creditum non negabit: tenere tua non potest, quia sua dedit. An humanis indiget, qui divina largitur? An est nostrorum cupidus, qui nos suorum fecit heredes? **T**e Deum.

In ij. Vesp. fit Commem. sequentis.

DIE XXIX. JANUARI.

Octava

S. Vincentii

Levitae et Mart. Duplex.

Omnia ut in Festo, praeter sequentia.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Leonis Papae.

LECTIO I.

Serm. 13. in Natali

S. Vincentii.

Unctorum licet, dilectissimi, gloriosas Martyrum passionis, quos distincta re-

gionibus loca meruerunt, una fides faciat omnibus indiscreto honore venerabiles: propriam tamen sibi in hoc venerationis obsequio illi vindicant dignitatem, qui Ecclesiam Dei et documentis praeter ceteris erexerunt et patrocinii adjuvarunt. Inter quos juste beatum Levitam Vincentium, cujus confessione et morte Christum incredulis praedicatum incunctanter agnoscimus, catholicis studiis celebramus. Qui ut fidelium devotionem Deo studiosius commendaret, altiori caritatis flammescens affectu morti sese tandem fideliter obtulit, quo videlicet robur fidei in solidissima petra Christo fundatum sequacibus imitandum daretur: necnon et semen apostolicae praedicationis per eum pluribus disseminatum, ope suae intercessionis tutum ac perfecta consummationis fruge refertum, in caelestibus demum horreis conderetur. Hunc ergo amplius propria venerentur, quem etiam peregrina mirantur; quatenus eis se largiorem exhibeat in beneficiis, quibus se amabiliorem cognoscit in gaudiis; fiatque in ejus solemnitate uberior laetitiae am-

bitus, de quo fidei crevit effectus. **R.** Hanc tentationem.

LECTIO II.

Vincenzii passionis vel ultima pervidere seu memorari, fratres, evidentius placet: quatenus animadvertat sanctitas vestra, quo diabolus suum perduxerit dolis ministrum, vel quomodo Christus suum in finem usque servaverit famulum. Cognito igitur sancti Vincentii abscessu iudex insanus, et, quia Christus vicisset in Vincentio, nesciens, Dacianus illius sibi promittit cadaveris expositione vindictam, cujus gemit ex virtute victoriam. Feris namque et canibus decerta furoris superbia assumendum proijci mandat lictoribus, ut tali pastu eorum impleret ventrem, quorum ipse gererat mentem. Sed ut divinis excrementibus beneficiis majoris victoriae Vincentio gratia conferratur, mittitur corvus, avis amica cadaveribus, expositas corporis dapes servatura jejuna. Qui ut caelitus se custodem designatum ostenderet, adventantes reliquas aves eminus non segni impetu perturbabat. Inter quas immanem quoque lupum propius accedentem, veluti qui com-

missum thesaurum sacrilega audacia attaminare praesumeret, pennis et alis diverberans procul abegit. Sed ille, quod non tam ad inferendam venisset injuriam, quam ad augendam miraculi pompam, quadam sui habitudine stupidus indicabat. **R.** Probavit.

LECTIO III.

O Impudens furor, et stulta vesania! Corvus obsequitur, lupus veneratur, Dacianus persequitur, nec erubescit velle se adhuc ferox perdere, quem mansuefacta bestialis feritas satagebat protergere. Unde ad occulendam Martyris laudem non jam secretum, sed profundum elegit: credens sibi ad delitescendam ejus gloriam non claustra fidem servatura, sed maria: quasi non idem elementi dominus esset, per quem dudum ei carceris abdita caelesti fulgore radiata micuissent. Datur nautis mergendum corpus in fluctibus, ut ad auxilium saltem aequora proficerent, cui ad vincendum Christi militem terra defecisset. Enavigatis itaque magna ex parte freti gurgitibus, projectum inter sorbentes undas praepotens est Dei dexera consecuta: et, quae spiri-

infúndis. * Sit nomen tuum Deus Israel benedictum in sæcula. *V.* Ipse autem Dóminus noster Jesus Christus dedit consolatióne[m] ætérnam et spem bonam in grátia. — Sit. Glória Patri. Sit.

In III. Nocturno.

Añ. Propter opus Christi usque ad mortem accessit, tradens animam suam.

Añ. Mundus óbiit, per ómnia in Dómino confidens.

Añ. Vita decéssit, univérsæ genti memóriam mortis suæ ad exéplum virtútis derelínquens.

V. Justus cum ceciderit, non collidétur. *R.* Quia Dóminus supponit manum suam.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vij. Cap. 10.

In illo tẽpore : Dixit Jesus discipulis suis : Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Serm. 274. et 275.

in Festo S. Vincentii

Martyris.

Magnum spectaculum spectavimus oculis fidei, Martvrem sanctum Vincen-

tium ubique vincẽtem. Vicit in verbis, vicit in pœnis, vicit in confessiõne, vicit in tribulatiõne; vicit exustus ignibus, vicit submersus fluctibus : postremo vicit tortus, vicit mórtuus. Quis istam paciẽtiam militi suo donavit, nisi qui pro illo prior sanguinem fudit? Cui dicitur in Psalmo : Quoniam tu es paciẽtia mea Dómine : Dómine spes mea a juventute mea. Magnum certamen magnam comparat glóriam, non humanam et temporalem, sed divinam et sempiternam. Fides pugnat, et quando fides pugnat, carnem nullus expugnat.

R. Testimónium consecutus est esse justus, testimónium perhibente muneribus ejus Deo : * Et defunctus adhuc loquitur.

V. In vita sua fecit monstra, et in morte mirabilia operatus est. — Et defunctus.

Lectio viij.

Quisquis putat sanctum Vincẽtium viribus suis ista potuisse, nimis erat. Quisquis enim viribus suis hoc se posse præsumpserit, etsi videtur vincere paciẽtia, vincitur a supèrbia. Bene vincere, hoc est univérsas máchinas (diáboli) vince-

re : illecebras dum ministrat, vincitur per contiẽntiam : pœnas et tormenta infligit, vincitur per paciẽtiam : errores suggerit, vincitur per sapiẽtiam. Si consideretur in ista passióne humana paciẽtia, incipit esse incredibilis; si agnoscatur divina potẽtia, desinit esse mirabilis. Tanta grassabatur crudelitas in Mártiris corpore, et tanta tranquillitas proferebatur in voce; tantaque pœnarum aspèritas sæviabat in membris, et tanta securitas sonabat in verbis, ut miro modo putarẽmus, Vincẽtio paciẽte alium, non loquẽtem, torqueri. Et vere, fratres, ita erat : prorsus ita erat : alius loquebatur. Promisit enim et hoc tẽstibus suis Christus in Evangelio: quos ad hujusmodi certamina præparabat. Sic enim ait : Nolite præmeditari, quomodo aut quid loquamini. Non enim vos estis qui loquimini, sed Spíritus Patris vestri, qui loquitur in vobis.

R. Numquid narrabit aliquis in sepulcro misericordiam tuam Dómine? * Numquid cognoscẽtur in tenebris mirabilia tua, et justitia tua in terra obliviónis? *V.* Nunc, Dómine, respice in eo quod

manum tuam extẽdas ad sanitates, et signa, et prodigia fieri. — Numquid. Glória Patri. Numquid.

Lectio ix.

Denique his præmissis, futuræ videlicet retributiõnis finibus, etiam in hoc mundo Mártirum glóriam demonstrẽmus. Quæ hódie regiõ, quæve provinciã ulla, quousque vel Románum impérium vel christiánium nomen extẽditur, natalem non gaudet celebrare Vincẽtii? Quis autem hódie Daciãni vel nomen audisset, nisi Vincẽtii passióne[m] legisset? Quod vero tanta cura servavit Dóminus Mártiris corpus, quid aliud demonstravit, nisi se gubernasse vivẽtem, quem non reliquit exanimem? Vicit ergo Daciãnum vivens Vincẽtius, vicit et mórtuus. Vivens tormenta calcavit; mórtuus mária transnavit. Sed ipse inter undas gubernavit cadáver extinctum, qui inter unguas animum donavit invictum. Non flexit flamma tortoris cor ejus; non mersit aqua maris corpus ejus. Sed in his et hujusmodi, nihil est aliud nisi : Pre-tiõsa in conspẽtu Dómini mors Sanctórum ejus. Te Deum laudamus.

mulos tuos ab omni culpa liberos esse concede; ut ejus intercessione ad vitam perveniamus æternam. Per Dominum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex Lect. jam approb. pro Eccl. Cæsaraug. et Valent. et ex iis, quæ habentur de S. Valerio in Brev. Rom. in Festo S. Vincentii Mart.

Alerius, pietate et doctrina insignis, ex consulari Valeriorum turba (teste Prudentio) Cæsaraugustæ ortus est, talémque se in episcopatu gessit, qualem nec optare quidem populus potuisset. Cum enim Diocletiani et Maximiani in Christianos persecutio maxime sæviret, toto animo, omnique studio ad propagandam Christi fidem incumbēbat, certans nimirum, juxta præceptum Apostoli, bonum certamen fidei, apprehendensque vitam æternam, in quam vocatus erat, et confessus bonam confessionem coram multis testibus. Qui cum ob linguæ tarditatem in prædicandi Evangelii exercitatione minus versari posset, ne ex ea re aliquid detrimen-

ti populus acciperet, hanc curam Vincentio, ejus discipulo et Diacono demandavit: ut hac ratione nihil ad confirmandum in fide populum ipsúmque sancte docendum desiderarétur. Utriusque vero exemplo vitæ ac morum sanctitate, Vincentii etiam prædicatione, res christiana in dies magis augebatur. Hæc intelligens Dacianus, qui in prædicta Diocletiani et Maximiani persecutione in Hispaniam præses missus Christianos totis viribus insectabatur, Valerium una cum Vincentio Cæsaraugustæ capiti, et utrumque Valentiam vinctum post se duci impio suo instituto expedire admodum ac necessarium etiam esse judicavit.

℞. Inveni.

Lectio v.

Viros itaque sanctissimos Valerium et Vincentium vinculis constrictos Cæsaraugusta Valentiam Dacianus ad se duci jubet. Qui simul atque Valentiam in illius conspectum prodierunt, cum Valerius ob senilem ætatem et eam, qua apud Christianos valēbat, existimationem, auctoritate præcelleret, ad ipsum præses conversus: Quid, inquit, tu, Valeri? An putas æquum

esse religionis prætextu principum decreta infringere ac violare? Tunc Valerius, quamvis corpore ob longævam ætatem infirmiore, animo tamen firmissimo, religionis et fidei causam suscipiens, mitiore licet ac tardiore sermone Daciano respondit: Nos, o Daciane, qui christianam fidem profitemur et majorum nostrorum vestigiis insistimus, Deo potius, cujus nutu omnia sunt condita, quam hominibus obedire oportere, in maximis ac sanctissimis nostræ religionis decretis semper habuimus. Quo audito Dacianus, quoniam ex Valerii morte nullum sibi triumphum pollicebatur, quod summa ille senectute, quam quovis tormento graviorem illi futuram esse existimabat, confectus esset, exilio dumtaxat damnandum illum esse decrevit.

℞. Pôsui adjutorium.

Lectio vj.

CUM igitur exsiliî causa Valerio solum vertendum esset, relicta civitate Valentia in Aragoniæ provinciam sese contulit. Cui cum Cæsaraugustam rediret, aut ampla spatiosa loca incolere, edicto judicis prohibitum esset, Anetum ejusdem provin-

ciæ oppidulum ad habitandum sibi delégit: id etiam sibi præstituens, ut separatus a turba, ac proinde omnibus impedimentis liberatus, rebus divinis se totum dederet, suamque senectutem Deo prorsus consecraret. Quo in loco cum clarissima Vincentii mors, quam Valentiam pro Christi fide ab impio Daciano gloriosissime perpessus fuerat, sæpe ipsi in mentem veniret, eam vehementer illi gratulari solēbat. Quin et ipse ex hac vita migrare summis votis optabat; ut, quem carissimum socium, sui que muneris participem habuisset in terris, brevi etiam comitem haberet in coelis. Et, ut proclivis sui in Vincentium animi significationem aliquam ederet, templum eo in loco Christianorum sumptibus erigendum curavit: quod primum beati Vincentii nomine dedicatum est. Qui tandem vigiliis, jejuniis, orationibus et sacris meditationibus intentus, felicem animam Deo reddidit circa annum Domini trecentésimum décimum quintum. Cujus corpus non longe ab eo loco in castro, cui nomen est Strada, Christiani pie sepeliunt. Insigne vero

nunc monuméntum, ejus reliquias cónitens ac nomen réferens, in cœnóbio Roda vulgo nuncupáto conspicitur.

R. Iste est qui.

In *ij. Nocturno, Homilia.*

Lectio sancti Evangélii. de *Communi j. loco.*

Vesperæ a *Capit. de sequenti, Commem. præced. et Octavæ S. Juliani.*

DIE XXX. JANUARI.

Octava

S. Ildephonsi

Duplex.

Omnia ut in Festo, præter sequentia.

In *j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.*

In *II. Nocturno.*

Sermo sancti Gregórii Papæ.

Lectio *iv.*

Regulæ pastoral. 2.

Antum debet actionem pópuli áctio transcendere Præsul, quantum distare solet a grege vita pastóris. Opórtet namque ut metrise sollicité studeat, quanta tenendæ rectitudinis necessitate constringitur, sub cujus æstimatione pópulus grex vocátur. Sit ergo, necesse est, cogitatione mundus, actione præcipuus, discretus in silentio, utilis in verbo,

singulis compassiõne próximus, præ cunctis contemplatione suspensus, bene agentibus per humilitatem sócius, contra delinquentium vitia per zelum justitiæ erectus, internórum curam in exteriorum occupatiõne non minuens, exteriorum providentiam in internórum sollicitudine non relinquens. **R.** Inveni David.

Lectio *v.*

Ibid. cap. 9. et 10.

Considerandum quod est, quia cum curam pópuli electus Præsul suscipit, quasi ad ægrum medicus accedit. Si ergo adhuc in ejus corpore passiones vivunt, qua præsumptione percussum mederi próperat, qui in facie vulnus portat? Ille igitur modis omnibus debet ad exemplum bene vivendi pertrahi, qui cunctis carnis passionibus moriens jam spiritaliter vivit, qui prospéra mundi postponit, qui nulla adversa pertimescit, qui sola interna desiderat, cujus intentioni bene congruens, nec omnino per imbecillitatem corpus, nec valde per contumaciam repugnat spiritus, qui ad alièna cupiènda non ducitur, sed propria largitur.

R. Posui adjutorium.

Lectio *vj.*

Ib. 8.

Unde ipsum quoque episcopatus officium boni operis expressione definitur, cum dicitur: Si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat. Ipse ergo sibi testis est, quia episcopatum non appetit, qui non per hunc boni operis ministerium, sed honoris gloriam quaerit. Sacrum quippe officium non solum non diligit omnino, sed nescit, qui ad culmen regiminis anhélans, in occulta meditatione cogitationis, ceterorum subjectione pascitur, laude propria lætatur, ad honorem cor elevat, rerum affluentium abundantia exultat. Mundi ergo lucrum quaeritur sub ejus honoris specie, quo mundi destrui lucra debuerant.

R. Iste est.

In *III. Nocturno.*

Lectio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Lectio *vij.* Cap. 5.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanuerit, in quo salietur? Et reliqua.

De Homilia sancti Joannis Chrysostomi.

Ex Homil. 15. in Matth.

Uceat lux vestra: hoc est, plurima in vobis sit virtus, ac maxime ingens illius

accendatur ignis et ineffabile omnino lumen effulgeat. Quando autem tam magna virtus fuerit et clara, latere non poterit, etiamsi mille illam contigere velit modis ille qui possidet. Bene autem ait: Lumen: nihil est, quod sic hominem faciat insipientem atque conspicuum, etiamsi magno ambitu optet latere, ut splendor iste virtutis. Sicut enim ipso sole circumdatus, ita utique clarus effulget, nec in terram solummodo rutilatus propria virtutis emittit, sed supra ipsum etiam cœlum proprio fulgore radiabit.

R. Amavit eum.

Lectio *viii.*

Hinc itaque illos uberior consolatur. Etsi, inquit, maledicta in vos audientes dolétis, habetis tamen plurimos, quos ad amorem atque admirationem Dei vestro adducatis exemplo. Tunc enim multi erunt omnino mirantes non utique vos tantum, sed per vos etiam Patrem vestrum. Nec dixit Deum, sed Patrem, conferendæ illis nobilitatis prerogativam hoc jam nomine largiendo. Considera, quantum istiusmodi sit commodum, quantum etiam discrimen. Si enim

vitiis sordeamus, etiãmsi nobis nullus obtrãctet, erimus omnibus miseriores. Si vero virtutibus splendẽre curẽmus, vel si totus mundus contra nos maledictis voluerit personare, erimus omnium beatissimi, atque ad nos trahẽmus omnes, qui venire elãgerint ad salutẽm. Omni quidem tuba documenta sunt operum clariora, vitæque munda ipsa est luce fulgentior.

R. In medio Ecclẽsiæ aperuit os ejus, * Et implevit eum Dõminus spiritu sapiẽtiæ et intellectus. **V.** Jucunditatem et exultationem thesaurizavit super eum. — Et implevit. **Gloria Patri. Et.**

LECTIO IX.

Ex Homil. 16. in Matth.

NON veni solvere legem, sed implere. Legem vero non uno tantum, sed altero et tertio implevit modo. Uno quidem, quia nihil ex legitimis ipse transgressus est; alio vero, quia per nos quoque idipsum facit, quod Paulus significando, dicebat: Quoniam finis legis Christus ad justitiam omni credenti. Quod enim illa per litteram non potuit, hoc per fidem ipse confecit. Si vero aliquis diligenter examinet, alium

quoque tertium modum impletæ ab eo legis inveniet. Quem vero istum? Per ipsa utique præcepta, quæ erat daturus: non enim interitus priorum, sed augmentum potius et complementum erant ea, quæ dicebantur a Christo. Illius quippe sententiæ, qua dicitur: Non occides, non interemptio, sed adimplètio magis atque mutatio est dicere: Non irascaris: omniumque similiter ceterorum. Te Deum.

In Laud. fit Commem. Octavæ S. Juliani, Aña. Sacerdos et Pontifex. V. Amavit.

Vesperæ de sequenti, Commem. præcedentis.

DIE XXXI. JANUARIII.
Quinta die infra Octavam S. Juliani.

S. Petri Nolasci

Conf. Duplex ij. classis.

Ut in Brev. eadem die.

In j. Noct. Lect. Beatus vir. de Communi ij. loco.

In ij. Vesperis Commem. sequentis, ubi fit de eo ritu duplici minori.

DIE I. FEBRUARIII.

S. Cæcili

Episc. Mart. et Patr. principalis Eccl. et Archid. Granatensis. Duplex.

(In Archidioc. Granat. Duplex j. classis cum Oct.)

Omnia de Comm. unius Mart. præter sequentia.

Oratio.

DEus, qui nos per beatum Cæcilium Martyrem tuum atque Pontificem ad agnitionem tui nominis venire tribuisti: concede propitius; ut, per quem superni muneris rudimenta suscepimus, per eum subsidia perpetuæ salutis impetremus. Per Dõminum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In Archid. Granat. vero.

De libro Ecclesiastici.

LECTIO j. Cap. 51.

Qonfitebor tibi Dõmine Rex, et collaudabo te Deum Salvatorem meum. Confitebor nomini tuo: quoniam adjutor et protector factus est mihi, et liberasti corpus meum a perditione, a laqueo linguæ iniquæ, et a labiis operantium mendacium, et in conspectu astantium factus es mihi adjutor. Et liberasti me secundum multitudinem misericordiæ nominis tui a rugientibus præparatis ad escam, de manibus quærentium animam meam, et de portis tribulationum, quæ circumdederunt me: a pressura flammæ, quæ cir-

cumdedit me, et in medio ignis non sum aestuatus: de altitudine ventris inferi, et a lingua coquinata, et a verbo mendacii, a rege iniquo, et a lingua injusta.

R. Iste sanctus.

LECTIO ij.

Laudabit usque ad mortem anima mea Dõminum, et vita mea appropinquans erat in inferno deorsum. Circumdederunt me undique, et non erat qui adjuvaret. Respiciens eram ad adjutorium hominum, et non erat. Memoratus sum misericordiæ tuæ Dõmne, et operationis tuæ quæ a sæculo sunt: quoniam eruis sustinentes te Dõmine, et liberas eos de manibus gentium. Exaltasti super terram habitationem meam, et pro morte defluente deprecatus sum.

R. Justus germinabit.

LECTIO iij.

Invocavi Dõminum Patrem Dõmini mei, ut non derelinquat me in die tribulationis meæ et in tempore superborum sine adjutorio. Laudabo nomen tuum assidue, et collaudabo illud in confessione, et exaudita est oratio mea. Et liberasti me de perditione, et eri-

puisti me de tempore iniquo. Propterea confitebor et laudem dicam tibi, et benedicam nomini Domini.

R. Iste cognovit.

In II. Nocturno.

Lectio ib.

Uoniam varios multiplicésque triumphos, quos evangelica prædicatio cumulavit, tempus nos dinumerare non patitur, ad illos tota nostri sermonis confugit oratio, quos Hispaniarum Ecclesia reportavit, quæ a sanctis Apostolis tot meruit habere Episcopos, quot dies mundus accepit. Vere mater luminum, fons dierum, quæ septenario corusco germinis sui toto orbe resplendet. Felix, quæ meruit possidere tot virtutum pignora, quot illa arca præceptorum volumina sacra gestavit.

R. Honestum fecit.

Lectio v.

Beata, cui in futura gloria tot astant candidabra, quot hic habuit Evangelii præcones; tot coronæ, quot infusæ, tot bravia, quot tormenta. Merito proinde de venerando illo Sanctorum numero scribens ad Alphonsum et Sancium Hispaniæ reges et ad ejusdem regni

Episcopus sanctus Gregorius septimus, Romanus Pontifex, testatur a sanctis Apostolis ad Hispaniam septem illos Antistites directos fuisse, qui destructa idololatria christianitatem fundaverunt, religionem plantaverunt, ordinem et officium in divinis cultibus agendis ostenderunt, et sanguine suo Ecclesias dedicaverunt.

R. Desiderium.

Lectio vj.

Ex his adest nobis hodie natalis sancti Cæcilii, qui, cum mirabilem multitudinem Christi fidei subjugasset, Illiberi glorioso agone quievit. In cujus postea civitatis excisæ locum Granata successit, quæ patróni ac paténtis sui tanta semper pietate memoriám recóluit, ut etiam sub Maurorum tyrannide templum ejus nomini dicatum sacris Christianorum celebrandis inviolatum exstiterit.

R. Stola jucunditatis.

In iij. Nocturno, Homil. Ipse Dominus. ut in Festo S. Ignatii, die j. Febr.

In Laud. Commem. Octavæ S. Juliani.

Vesperæ, scilicet Duplicis minoris, de sequenti, Comm. præced. tantum.

DIE III. FEBRUARII.

Septima die infra Octav.

S. Juliani.

Semiduplex.

In ij. Vesp. Purificat.

B. M. V. fit Comm. Octavæ, si de ea fit hodie.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Bernardi Abbatis.

In Vigilia SS. Petri et Pauli, t. 1.

Lectio ib.

Ria sunt, quæ in hac festivitate sancti Juliani vigilanter considerare debemus: auxilium Sancti, exemplum ejus, confusionem nostram. Auxilium ejus, quia, qui potens in terra, potentior est in coelis ante faciem Domini Dei sui. Si enim, dum hic viveret, misertus est peccatoribus, et oravit pro eis, nunc tanto amplius, quanto verius agnoscit misérias nostras, orat pro nobis Patrem, quia beata illa patria caritatem ejus non immutavit. Neque enim quia impassibilis omnino, ideo et impassibilis factus est: sed nunc potius induit sibi viscera misericordiae, cum ante fontem misericordiae existit.

R. Inveni David.

Lectio b.

Debemus etiam attendere exemplum ejus; quia, quamdiu in terris visus est et cum hominibus conversatus est, non declinavit ad dexteram neque ad sinistram: sed viam regiam tenuit, donec veniret ad illum qui dicit: Ego sum via, veritas, et vita. Intuemini humilitatem operum ejus, auctoritatem verborum ejus, et tunc videbitis quomodo tam verbo quam exemplo luxerit inter homines, qualia nobis vestigia dereliquerit, ut ambulemus per ea, et non erramus in eis. Vere juxta Prophetam: Sedita justi recta est, rectus callis justi ad ambulandum.

R. Posui adjutorium.

Lectio vj.

SED et diligentiore intuitu confusionem nostram inspicimus, quia homo ille similis nobis fuit, passibilis ex eodem luto formatus, ex quo et nos. Quid ergo est, quod non solum difficile, sed et impossibile credimus, ut faciamus opera, quæ fecit, et sequamur vestigia ejus? Confundamur, fratres, et contremiscamus ad vocem istam: si forte hæc confusio adducat no-

bis glóriam, si forte generet grátiam nobis timor iste. Sic ergo in sancti Juliáni festivitáte et gaudere et confúndi debemus : gaudere, quia patrónum præmisimus; confúndi, quia eum imitari non pòssumus.

℞. Iste est.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo tempore : Dixit Jesus discipulis suis : Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra, ubi aerugo et tinea demolitur, et ubi fures effodiunt et furantur. Et reliqua.

Homilia sancti Joannis Chrysostomi.

In cap. 3. Matth.

Homilia 12.

Uia in cœlo est domus nostra, ibi etiam omnia recondamus, nihil hic penitus relinquentes, ne illud perdamus. Hic siquidem, etsi ostiis thesauros tuos, etsi clavibus serisque communitas, si opponas famulorum mille custodias, etsi superes omnes insidias malignorum, etsi oculos effugas invidentium, etsi nulla per tineas damna patiaris, etiãsi nullum

omnino rebus inferat detrimentum vetustas (quod utique inter impossibilia numerandum est), mortem tamen numquam valébis effugere. Sed uno tibi momento temporis omnia illa rapiuntur. Nec rapiuntur modo, sed in manus etiam inimicorum plerumque traduntur.

℞. Amavit eum.

Lectio viij.

Si vero in supernam tuas transferas, omnia proculdubio ista superabis. Non enim ostium, non seras et claves superponi erit necesse. Tanta est potentia illius civitatis, tam indespoliabilis regio et quæ omnino invia corruptioni malitiæque permaneat. Nonne igitur extremæ vecordiae est, hic quidem, ubi repõsita corumpuntur ac pereunt, omnia congregare; eo loci autem, ubi et intacta permanent atque etiam augentur, non vel minimum quiddam repõnere, et hoc cum ibi simus sine fine victuri?

℞. Sint lumbi.

Lectio ix. de S. Blasio, ut in Breviario, et ejus Commem. in Laudibus.

Vesperæ de die Octava, ut in j. Vesp. Festi.

DIE IV. FEBRUARII.

Octava

S. Juliani.

Duplex.

Omnia sicut in Festo, præter sequentia.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Bernardi Abbátis.

Serm. 2. de S. Victore.

Lectio iv.

Audete in Dõmino dilectissimi, qui inter continua suæ pietatis beneficia indulsit mundo beatum Juliánum, cujus multi salvarentur exemplo. Iterum dico, gaudete, quod factus de medio appropriavit Deo, ut multo plures ejus intercessione salventur. Habet ex hominibus cui hominum peccata donet misericors et miserator Dõminus; habet tempus et locum intercedendi pius et misericors advocatus : in terris visus est, ut esset exemplo : in cœlum levatus est, ut sit patrocinio. Hic informat ad vitam, illic invitat ad glóriam. Factus est mediátor ad regnum, qui fuit incitator ad opus. Bonus mediátor, qui sibi jam postulans nihil totum in nos transferre desiderat, et suppli-

cantis affectum, et supplicatiõnis fructum.

℞. Inveni David.

Lectio v.

HÆC dies gloriõsæ migrationis ejus, dies lætitiæ cordis ejus : exultemus, et lætemur in ea. Introivit in potências Dõmini; gaudeamus, quia nunc potentior est ad salvandum. Hõdie posito corpore, quo solo præpediri ab intrõitu gloriæ videbatur, tanto alacrior, quanto expeditior penetravit in sancta : similis factus in glória Sanctõrum. Hõdie de novissimo et humili loco, quem sibi ex concilio Salvatoris elegerat, ipso summo Patre familias evocante, verus amicus ascendit superius, et est illi glória coram simul discumbentibus. Ascendit autem cum immensa supellætili meritõrum, clarus triumphis, miraculis gloriõsus.

℞. Posui adjutorium.

Lectio vij.

Anima ejus in bonis demorabitur. Quæris ubi? Cum Abraham, Isaac, et Jacob in regno cœlorum. Ita cum talibus et tali in loco sibi sedet. Sedet excelsa et fulgida, sedet lætabunda et laudans : sedet delicata et ornata monilibus suis, sti-